

A Hajnal

Krisztus jelenlétének hírnöke

Hajnal Magazin

2026. július

Tartalomjegyzék

HAJNAL LEGFONTOSABB RÉSZEI	2
AZ EGYHÁZ – 1. RÉSZ	2
NEMZETKÖZI BIBLIAI TANULMÁNYOK	15
A HÍVŐ SZÁZADOS.....	15
PÉTER VISSZAÁLLÍTÁSA.....	18
JÉZUS TALÁLKOZIK ZAKEUSSAL	21
MÁRIA – A HÚSÉGES ANYA	24
A KERESZTÉNY ÉLET ÉS TANÍTÁS	27
ISTEN KÉPMÁSA	27

Kövesse nyomon a Bibliájában!

Az egyház – 1. rész

***„Te Péter vagy, és ezen a sziklán építem fel
egyházamat, és a halál erői nem fognak
győzedelmeskedni rajta.”
Máté 16:18***

Sok olyan egyház létezik, amely kereszténynek vallja magát, de ezek nevei nagyon változatosak, és Jézus és apostolai tanításait illetően különböző hitvallásokat követnek. Ha figyelembe vesszük ezeket a nézetbeli különbségeket, szerintünk nem helytelen megkérdezni, hogy a Biblia szerint mi is valójában az egyház, és mi az Isteni terv vele kapcsolatban. Van-e mód arra, hogy megtudjuk, melyik az igazi egyház, vagy az összes felekezeti csoport együttesen alkotja az igazi egyházat?

Az „egyház” szó nem szerepel az Ószövetségben, és az Újszövetségben először Jézus használta, amikor – amint azt a bevezető versünk is említi – azt mondta Péternek, hogy a „halál hatalmai” nem fognak győzedelmeskedni felette. Ebben a versben az „egyház” szó a görög „ekklesia” szó fordítása, amelynek jelentése „kihívás” vagy „kiválasztás”. Jézus így szólt tanítványaihoz: „Titeket kiválasztottalak a világból.” (János 15:19). Lényegében az egyház olyan emberek közössége, akik Krisztus meghívását elfogadva elszakadtak a világtól.

Az egyház nem egy épület, bár az „egyház” szót gyakran használják arra a helyre, ahol a gyülekezet összegyűlik. Ha az „összejövoteli ház” kifejezést

szélesebb körben használnák a gyülekezet gyűléshelyének leírására, az talán segítené csökkenteni a szóval kapcsolatos néhány félreértést, amely az „egyház” szó valódi jelentését övezi.

Jézus szolgálata során mindössze három alkalommal használta az „egyház” szót. Egyszer Péterhez intézett megjegyzésében, kétszer pedig egy másik alkalommal, amikor tanítványait arra tanította, hogyan kell helyesen kezelni a közöttük felmerülő félreértéseket (Máté 18:17). A szó legközelebb az Apostolok Cselekedetei 2:47-ben jelenik meg, a pünkösd napján Péter prédikációja nyomán Krisztust elfogadó háromezer emberről szóló beszámolót követően. Ez egy egyszerű kijelentés, amely csupán azt mondja ki, hogy „az Úr naponta hozzáadta az egyházhoz azokat, akik üdvözülni voltak hivatottak”.

Ebben az egyszerű ténymegállapításban van hely a elmélkedésre. Csak a pünkösd napján háromezer ember csatlakozott az „egyházhoz”, és azt követően „naponta” újabb megtértek, mégis nincs feljegyzés semmiféle hivatalos beavatási szertartásról a vízkeresztségen kívül. Mindezek a megtértek zsidók voltak. Amikor az apostol meggyőző szolgálata alatt felismerték, hogy Jézus, akit vezetőik keresztre feszítettek, valóban az ígéret szerinti Messiás volt, hittek benne és megkeresztelkedtek.

Ennyire egyszerű volt! Később, ahogy a tanítványok száma növekedett, és összegyűltek egymás építésére, ezeket a csoportokat egyházaknak nevezték. Az Apostolok Cselekedetei 11:22-ben „a jeruzsálemi egyházról” olvashatunk. A Rómaiakhoz

írt levél 16:5-ben Pál üdvözetét küldi „az ő házukban lévő egyháznak”, vagyis Priscilla és Aquila házának.

Ezekből a szövegekből az a gondolat merül fel bennünk, hogy a kereszténység korai napjaiban minden hívőcsoportot – méretétől és helyszínétől függetlenül – gyülekezetnek tekintettek. Valóban gyülekezet volt, mert minden ilyen hívők gyülekezete olyanokból állt, akiket az evangélium arra hívott el, hogy elszakadjanak a világtól, és Jézus nyomdokaiba lépjenek.

Ezek az egyes csoportok nem viseltek felekezeti neveket. Helyük alapján azonosították őket, így emlegették őket: a jeruzsálemi gyülekezet, a filippi gyülekezet, a római gyülekezet, vagy – egyes esetekben – az a gyülekezet, amely az egyik vagy másik hívő otthonában tartotta összejöveteleit.

Jelenések könyvének 2. és 3. fejezetében hét gyülekezetet említenek, amelyeket a városok szerint azonosítanak, ahol működtek, és amelyeknek külön üzeneteket küldtek. Okunk van azt hinni, hogy ez a hét gyülekezet szimbolikus értelemben az összes hívőt képviseli a különböző korszakokban, kezdve a pünkösdtől egészen a jelenig. Ez a „gyülekezet” szó egy másik, tágabb értelmezése, amely minden helyen azokat jelöli, akiket az Úr úgy tekint, mint akiket elhívott a világból, hogy őt és ügyét szolgálják.

Jézus a szó tágabb, általánosabb jelentését tartotta szem előtt, amikor Péternek azt mondta, hogy a „halál hatalmai” nem fognak győzedelmeskedni az egyház felett. Ezt a jelentést alkalmazza Pál is, amikor az Efézusbeliekhez írt levél 1:22–23-ban Krisztusról úgy beszél, mint „minden dolog feje az egyház számára, amely az Ő teste”. Ebben az

értelemben ír Pál ismét az „élő Isten egyházáról, az igazság oszlopáról és alapjáról” (1 Timóteus 3:15).

Az 1 Korinthus 12:12–13-ban Pál részletesen kifejti azt a gondolatot, hogy az egyház Krisztus „teste”. Azt mondja: „Az emberi testnek sok tagja van, de a sok tag egyetlen teljes testet alkot. Így van ez Krisztus testével is. Van köztünk zsidó, van pogány, van szolga, van szabad. De mindannyian egy Lélek által egy testbe keresztelkedtünk, és mindannyian ugyanabban a Lélekben részesülünk.”

Hogyan lehet csatlakozni

Hogyan válhat valaki az egyház – azaz a Jézus és az apostolok által alapított egyház – leendő tagjává? A korábban idézett Apostolok Cselekedetei 2:47 szerint „az Úr naponta növelte az egyházat azokkal, akik üdvözültek.” Ez arra utal, hogy az Úr egyházának tagjává válás tőle függ. Úgy véljük, ezt minden keresztény elismeri. De hogyan is adja hozzá az Úr tagokat az egyházához, és milyen feltételeknek kell megfelelni ahhoz, hogy az Úr elismerje az illetőt az egyházához tartozónak?

Röviden: a Szentírás szerint az egyházhoz való csatlakozás lépései a következők: először is bűnbánóan el kell ismernünk azt a tényt, hogy egy bűn által átkozott és haldokló nemzethez tartozunk, és ezért saját igazságosságunkkal nem állhatunk Isten előtt. (Ézsaiás 64:6; Márk 2:17; Apostolok Cselekedetei 26:20). Ezt követi Jézus Krisztus elfogadása személyes Megváltónkként és Üdvözítőnkként, annak felismerésével, hogy csak az Ő kiontott vére által válhatunk Isten előtt elfogadhatóvá. Apostolok Cselekedetei 13:38,39; 16:31; Róma 3:21-23; 5:1

Ezután, a Megváltó kiontott vérének érdemeibe vetett bizalmunk alapján arra vagyunk hívva, hogy fenntartás nélküli odaadással álljunk Isten elé, hogy az Ő akaratát cselekedjük. Erről úgy is beszélhetünk, hogy „felszenteljük” magunkat Istennek. Hangsúlyozzuk ki, hogy ez a felszentelés Istennek történik, nem az embernek, sem pedig bármely földi szervezetnek.

A Biblia nagyon egyértelműen megfogalmazza, mit jelent ez a felszentelés az életünkben. Jézus így szólt: „Ha valaki utánam akar jönni [tanítványom akar lenni], tagadja meg önmagát, vegye fel naponta a keresztyét, és kövessen engem.” (Lukács 9:23). Az önmegtagadás nem csupán azt jelenti, hogy rövid időre, vagy akár örökre lemondunk valami apró örömről vagy kielégülésről. Inkább – ahogyan a kifejezés is sugallja – a teljes önmegtagadásról van szó. Ugyanezt a szót használta Jézus, amikor megjósolta, hogy Péter háromszor is teljesen tagadni fogja, hogy ismeri őt (Máté 26:33,34). Így tehát az önmegtagadás azt jelenti, hogy teljesen megtagadjuk magunktól azt a jogot, hogy saját akaratunkat ismerjük el, és helyette elfogadjuk Isten akaratát, ahogyan az Krisztuson és a Szentíráson keresztül kifejeződik.

Mi az isteni akarat azok számára, akik Jézus hívására teljes mértékben megtagadják önmagukat? Ezt fejezi ki az a további felhívása, hogy naponta vegyék fel a keresztyüket, és kövessék őt. Jézus a keresztyviselés szimbolikáját használta a halálba való belépés jelzésére. Amikor Jézus ezt a felhívást tette, ő maga is áldozatként adta oda az életét. Áldozata a Golgotán teljesedett be, amikor így kiáltott: „Befejeződött.” János 19:30

Azok, akik elfogadják Krisztus hívását, hogy vegyék fel a keresztyüket és kövessék őt, hasonlóképpen áldozati szolgálatban adják oda az életüket. Nem mindannyian kerülnek szó szerint keresztre feszítésre, bár a kereszténység korai időszakában néhányan igen. Sokan más módon szenvedtek mártírhalált. A Mester minden követője esetében azonban jelen kell lennie – és jelen is lesz – a szolgálatra és a szenvedésre való hajlandóságnak, a következményektől függetlenül.

Ezt a dolgot, hogy Jézus nyomdokaiba lépünk, Pál úgy írja le, hogy „együtt ültetve vagyunk az ő halálának hasonlatosságába” (Róma 6:5). Mielőtt Krisztushoz fordultunk, „halottak voltunk a vétkekben és a bűnben” (Efézus 2:1). Azonban az Ő kiontott vérének érdemébe vetett engedelmes hit által megszabadultunk az Ádámtól származó ítélet alól. Mégis meghalunk; de nem bűnösökként, hanem Jézussal együtt áldozókként. Pál így fogalmazta meg ezt a gondolatot, amikor azt írta: „Kérem tehát titeket, testvéreim, Isten irgalmára, hogy testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul mutassátok be, ami a ti ésszerű szolgálatotok.” Róma 12:1

Keresztelés Krisztusba

A Rómaiakhoz írt levél 6:3–4-ben Pál így ír: „Vajon nem tudjátok-e, hogy mindnyájan, akik Krisztus Jézusba keresztelkedtünk, az ő halálába keresztelkedtünk? Ezért vele együtt eltemetettünk a keresztelés által a halálba, hogy amint Krisztus az Atya dicsőségén keresztül feltámadt a halottak közül, úgy mi is új életben járjunk.” Az itt említett keresztelés nem vízben történik, hanem Krisztusba és az ő halálába.

Az Újszövetségben a „keresztelés” szó egy görög szóból származik, amelynek jelentése „eltemetni” vagy „belemeríteni”. Krisztusba való keresztelésünk az akaratunk eltemetése az Ő akaratába. Ez egy halálra való keresztelés, mert Isten akarata az, hogy vele együtt haljunk meg.

Jelenések könyve 20:4-ben ezt a gondolatot a „lefejezett” szóval szimbolizálják. Itt azokról olvasunk, akiket „ról szóló bizonyosságukért és Isten Igéjéért lefejeztek”. Ez nem szó szerinti lefejezésre utal, hanem saját akaratunkról való lemondásra, amelyet a fejként ábrázolt Jézus képvisel, és Krisztus elfogadására, mint a mi Fejünkre. Efézus 5:23; Kolossé 1:18

Pál tovább fejti ki ezt a gondolatot, mondván: „Egy Lélek által mindnyájan egy testbe kereszteltettünk.” (1 Korinthus 12:13). A Szentlélek hatására, az Igazság Igéje által vonzódunk az Úrhoz, és az Ő szeretete vezet minket arra, hogy teljes odaadással ajánljuk fel magunkat Neki. Mivel ez a felszentelés a saját akaratunkról való lemondást és Isten akaratának Krisztusban való elfogadását jelenti, Jézus így a Fejünké válik, és mi az egyház tagjává válunk, amely az Ő teste, ha hűek maradunk Isten előtti állásunkhoz, akár a halálig is. Jelenések könyve 2:10

Így látjuk tehát, hogy Isten a Szentlélek erejével hogyan veszi fel a leendő tagokat Krisztus egyházába. Egyénként a mi részünk ebben csupán annyi, hogy engedjünk a Szentlélek hatásának, és tegyük meg azokat a lépéseket, amelyeket az isteni Ige jelöl ki; vagyis a bűnbánat, Krisztus elfogadásának és annak lépéseit, hogy teljes

odaadással felajánljuk magunkat Isten akaratának teljesítésére.

Meg tudjuk-e állapítani ezeknek a lépéseknek a megtétele után, hogy Isten elfogadott-e minket, és elismer-e minket az egyház, Krisztus teste próbatagjaiként? Mi úgy hisszük. Pál egy már idézett szövegben azt mondta, hogy „a keresztséggel vele együtt eltemetve lettünk a halálba: hogy amint Krisztus az Atya dicsőségével feltámadt a halálból, úgy mi is új életben járunk.” (Róma 6:4). Örömmel járunk-e az „új életben”?

Pál azt is írta: „Ha valaki Krisztusban van, új teremtmény az: a régiek elmúltak; íme, minden új lett.” (2 Korinthus 5:17). Elmúltak-e már az életünk „múltjából” származó régi dolgok abban az értelemben, hogy már nem gyakorolnak ránk valódi vonzerőt? (Efézus 2:3). Az Úr új dolgai – az isteni szolgálat új hivatása –, új reményeink, új céljaink, új törekvéseink jelentik-e számunkra a legnagyobb örömet?

Miután megtettük ezt a lépést, és teljes mértékben az Úrnak szenteltük magunkat, korábbi barátaink és rokonaink talán nem fognak megérteni minket. Bizonyos esetekben akár üldözhetnek is minket. Mindenesetre nem fognak bennünk ugyanolyan mértékű társaságot találni, mert nem fognak összhangban lenni új életmódunkkal. Nem fogjuk őket kevésbé szeretni, és nem fogjuk abbahagyni, hogy mindent megtegyünk értük, de megtanuljuk, hogy a világ útjai és Isten szentségének útjai gyakran messze vannak egymástól. Van ilyen tapasztalatunk?

Pál ismét így írt: „Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szívébe nem jutott, amit Isten azoknak készített, akik őt szeretik.” Majd hozzáteszi: „Isten kinyilatkoztatta nekünk a Szentlélek által; mert a Lélek mindent átkutat, sőt Isten mélységes dolgait is.” 1 Korinthus 2:9–10

Vezet-e minket az Úr napról napra az Ő Igéjében rejlő csodálatos igazságok mélyebb megértése felé? Egyre világosabban értjük-e az Ő Igéjének azokat a „mély dolgait”, amelyek Krisztus Jézusban való elhívásunkhoz kapcsolódnak, miközben igyekszünk megismerni és végrehajtani az Ő akaratát? Ha igen, akkor további bizonyítékunk van arra, hogy Ő elfogadta a felszentelésünket, és az igazság útján vezet minket.

Jézus maga ad nekünk nagyon határozott biztosítékot arról, hogy milyen helyzetben vagyunk Isten előtt. Először is kijelenti: „Aki hozzám jön, azt semmiképpen sem utasítom el.” (János 6:37). Ezt néhány verssel később így folytatja: „Senki sem jöhet hozzám, ha az Atya, aki engem küldött, nem vonzza őt.” (44. vers). Ha éreztük már Isten vonzó erejét Krisztuson keresztül, mire van szükségünk ennél nagyobb biztosítékra?

Valóban, az örömünk az új életmód szellemi dolgai miatt, amelyen járunk; a korábbi, testhez és a világhoz kötődő dolgok iránti érdeklődésünk csökkenése; a világ részéről tapasztalt bizonyos mértékű félreértés, sőt talán üldözés is; a szellemi dolgok iránti egyre növekvő megbecsülésünk, különösen ami mennyei elhívásunkat illeti – mindez bizonyíték arra, hogy Isten elfogadta felszentelésünket, és hogy valóban „megkeresztelkedtünk” Krisztusba.

A vízkeresztség

Természetesen felmerül a vízkeresztség kérdése, és joggal, hiszen Jézus maga is vízben keresztelkedett meg, és nekünk is az ő nyomdokaiba kell lépnünk. Mi a vízkeresztség célja? Keresztelő János a bűnbánatért keresztelt. (Máté 3:11). Nem tudta megérteni, miért kérte Jézus a keresztséget, hiszen tudta, hogy Jézus nem bűnös, hanem éppen a szent és igaz. Máté 3:13–15; Zsidókhoz írt levél 7:26

János keresztelése csak a zsidó nemzet tagjaira vonatkozott. Ez szimbolizálta visszatérésüket az Istennel kötött szövetséghez, amely alapján Isten az egész nemzettel foglalkozott – a Sínai-hegyen kötött szövetséghez. János keresztelésének célja az is volt, hogy felkészítse a zsidókat a Messiás, Jézus Krisztus fogadására, amikor később megkezdődik az Ő szolgálata. Márk 1:4,5; Lukács 1:13–17; Apostolok Cselekedetei 13:24,25

Jézus nem a bűnbánatért keresztelkedett meg. Amikor megkérte Jánost, hogy keresztelje meg, egyszerűen csak ezt mondta: „Hadd legyen így most; mert így illik, hogy teljesítsük az igazságosságot.” (Máté 3:15). A vízkeresztségünk során Jézus példáját követjük. Számára ez az áldozati halálra kötött szövetségének szimbóluma volt, valamint annak a reményének, hogy ha hűségesnek bizonyul, feltámad a halálból.

Milyen találóan ábrázolja a vízbe merítés ezt a két gondolatot! Amikor a keresztelő a vízbe meríti az embert, az tehetetlenül marad a kezei között, és a vízből kiemelésig eltemetve maradna, mintha halott lenne. Így tehát felszentelésünk során átadjuk

magunkat, hogy Krisztussal együtt meghaljunk, Isten ígéreteinek ihletésére, miszerint a feltámadáskor fel fogunk támadni, akárcsak Jézus, hogy részt vehessünk vele együtt az Ő országának nagy jövőbeli munkájában. Róma 6:4,5; Filippi 3:10,11

A vízkeresztség tehát gyönyörű szimbóluma annak, hogy valóban Krisztusba keresztelkedtünk. Nem elengedhetetlen abban az értelemben, hogy üdvözítő szertartás lenne. Mivel azonban azok, akik megfelelően alkalmasak a vízbe merítésre, lemondtak saját akaratukról, és megfogadták, hogy az Úr akaratát fogják cselekedni, felismerik, hogy ez is része az Úr velük kapcsolatos akaratának, és örömmel teljesítik. Bármely más hozzáállás azt jelentené, hogy nem teljes szívből szeretik Isten akaratát.

Az egyház szervezete

A Szentírás nem utal arra, hogy a kereszténység korai éveiben a kiválasztottak különböző helyi csoportjainak bonyolult szervezeti felépítése lett volna, és a Biblia sem tanítja, hogy ez lett volna Isten terve az egyház számára. Az akkori tanítványok azonban nem voltak szervezet nélküliek. Gyűléseik nem voltak rendezetlenek, és a szolgálat különböző feladatait a képességeiknek megfelelően osztották szét a tagok között. Máté 25:15; 1 Korinthus 14:40; 2 Thesszaloniki 3:6,7; Titusz 1:5

A korai egyház szervezetében Jézust mindenki egyhangúlag a Főnek ismerte el. Ez összhangban állt Jézus saját tanítványainak szóló utasításával, amikor azt mondta: „Egyetlen Mesteretek van, mégpedig a Krisztus; ti pedig mindnyájan testvérek

vagytok.” (Máté 23:8). Pál így írt: „Krisztus az egyház feje, és ő a test Megváltója.” (Efézus 5:23). Az 1 Korinthus 11:3-ban ugyanezt a gondolatot fejtette ki, mondván: „Minden férfi feje Krisztus; ... Krisztus feje pedig Isten.”

Jézus nem csupán egyházának feje, hanem annak alapja is. „Senki sem tud más alapot fektetni” – írta Pál –, „mint azt, amely már lefektetve van, azaz Jézus Krisztust.” (1 Korinthus 3:11). Az egyház tagjait „Isten házanépének” is nevezik, amelyről kijelentik, hogy „az apostolok és próféták alapjára épült, Jézus Krisztus maga pedig a sarokkő.” Efézus 2:19,20

Péter apostol így írt: „Ezért van megírva az Írásban is: Íme, Sionba teszek egy kiválasztott, drága sarokkövet, és aki hisz benne, nem fog szégyenbe jutni.” (1 Péter 2:6). Jelenések könyve 14:1–4-ben János apostol is megerősíti, hogy Jézus a „sarokkő” Sionban – azaz a teljes egyházban. Ez különösen figyelemre méltó annak a félreértésnek a fényében, amely Jézus következő kijelentéséhez kapcsolódik: „Te Péter vagy, és ezen a sziklán építem fel az egyházamat.” Máté 16:18

Ezt a kijelentést úgy értelmezték félre, mintha Péter lenne az a „szikla”, amelyre Krisztus egyháza épülne. Ez az értelmezés azonban tévesnek bizonyul, ha rájövünk, hogy Jézus két különböző görög szót használt a kijelentésében. Amikor azt mondta: „Te Péter vagy”, a Péternek fordított görög szó a „petros”, ami „szikladarabot” jelent. Amikor viszont azt mondta: „Ezen a sziklán építem fel az egyházamat”, a „petra” görög szót használta, amely „sziklatömeget”, vagyis tulajdonképpen egy szikladarabot jelent.

Péter éppen az előbb mondta Jézusnak: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia” (Máté 16:16). Jézusnak tetszett ez a vallomás. Jézus Péternek adott válaszát kissé átfogalmazhatjuk, hogy jelentése egy kicsit világosabb legyen: „Péter, a neved azt jelenti, hogy te egy kis szikladarab vagy – mintegy kavics. A neved jelentéséhez képest az a nagy tény, hogy én vagyok a Messiás, és hogy Isten Fia vagyok, olyan, mint egy hatalmas sziklatömeg – egy nagy szikladarab –, és az egyház rám, mint alapra fog épülni.”

A Hajnal Magazin következő havi számában az „Egyház” témáját fogjuk tárgyalni. A megvitatandó fontos témák között szerepelnek: a tizenkét apostol és az egyház egyéb szolgálóinak szerepe; az egyház küldetése; valamint Isten tervének mennyei és földi szakaszai az egész emberiség Krisztus általi üdvözülésére vonatkozóan.

A hívő százados

Kulcsvers: „Amikor Jézus ezt meghallotta, elcsodálkozott, és így szólt a követőihez: Bizony mondom néktek, ilyen nagy hitet még Izráelben sem találtam.”
Máté 8:10

Kiválasztott bibliai szakasz:
Máté 8:5–13

Krisztus földi szolgálata során számos csodát tett Kapernaumban, amely Galileában volt, többek között meggyógyította egy százados szolgáját. Ebben a beszámolóban ugyan nincs írásos említés arról, hogy ez a szolga jó szolga volt-e, de valószínűsíthető, hogy a százados rendezett ember volt. Az ilyen emberek általában engedelmes szolgákat keresnek és szereznek maguknak. Továbbá az Úrral folytatott párbeszédében kijelentette, hogy megszokta, hogy szolgálai azt teszik, amit ő utasít nekik. Bár pogány volt, a százados azt javasolta Jézusnak, hogy csupán mondja ki a szót. Hitt abban, hogy az Úrnak olyan hatalmas eszközök állnak a rendelkezésére, amelyek miatt nem szükséges, hogy személyesen meglátogassa és megérintse a szolgát a gyógyításához. Máté 8:5–9

A mai kulcsversünkből kiderül, hogy Jézus csodálkozott a római százados hitét látva. Ezzel szemben a zsidókat hitetlenség gyötörte azzal kapcsolatban, hogy ő valóban az általuk régóta várt

Messiás-e. „Mondom nektek: sokan jönnek majd keletről és nyugatról, és leülnek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal a mennyek országában. Az ország fiait pedig a külső sötétségbe vetik: ott lesz sírás és fogcsikorgatás. Jézus pedig így szólt a századoshoz: Menj utadra; és amint hittél, úgy legyen neked. És szolgálja abban az órában meggyógyult.” Máté 8:11–13

Ezekből a szavakból azt a tanulságot vonhatjuk le, hogy Jézus hatalma korlátlan volt. Sőt, az áldásai arányosak azzal, hogy mennyire vagyunk képesek hit által befogadni őket; mert „hit nélkül” lehetetlen Istennek tetszeni. (Zsidókhoz írt levél 11:6). Így azok, akik nem képesek hitet gyakorolni, nem részesülhetnek a mennyei elhívás keretében felkínált áldásokban, hanem meg kell várniuk azt az időt, amikor Isten dicsőséges országa felállítatik a földön. Máté 6:10

A mennyei királyság osztályának magja pünkösdi napjától kezdve három és fél éven át zsidó volt, egészen addig, amíg Kornéliust befogadták az első pogány megtérőként. Azóta a zsidók és a pogányok közötti „elválasztó fal”, amely korábban megakadályozta az utóbbiakat abban, hogy teljes mértékben részesüljenek Isten kegyelmében, lebontásra került. (Efézus 2:14). Attól az időtől kezdve a mai napig az Úr „elhívta” és összegyűjtötte a tanítványokat minden nemzetből.

Bár a hűséges zsidók részesülni fognak a mennyei királyságban, a nemzetet elutasították, és a világ „sötétségébe” vetették. Közel húsz évszázadon át „sírással és fogcsikorgatással” volt a sorsuk. A Szentírás szerint azonban eljön az idő, amikor Isten kegyesen megbocsátja bűneiket, és megmenti őket nemzeti

vakságukból. (Jeremiás 31:31–34). A Messiási királyságban megáldottak lesznek, a föld minden nemzetségével együtt. Mózes első könyve 12:3; 28:14

Mennyire kellene örülniük Isten megszentelt szentjeinek ennek a csodálatos gondviselésnek! Mindazok, akik elfogadják az üdvösség ajánlatát, és engedelmesen alávetik magukat a Mennyei Atya nagyszerű tervének, amelynek célja a béke és az igazságosság örökre való megteremtése, elnyerik a tökéletes és örök életet a földön. Jelenések könyve 21:1-5

Péter visszaállítása

Kulcsvers: „Miután befejezték az étkezést, Jézus így szólt Simon Péterhez: Simon, János fia, szeretsz-e engem jobban, mint ezek? Igen, Uram – felelte –, tudod, hogy szeretlek. Jézus így szólt: Legeltesd juhaimat!”
János 21:15

Kiválasztott igeszakaszok:
János 18:15–18, 25–27; 21:15–17

Feltámadása után negyven napon át Krisztus folyamatosan jelen volt, bár tanítványai számára csak időnként látható volt. Ez idő alatt biztosította követőit arról, hogy feltámadt, megerősítette hitüket, és utasításokat adott nekik a mennybemenetele utáni feladataikról. Az egyik ilyen alkalom a „Tiberias-tengeren”, vagyis a Galileai-tengeren történt. János 21:1

A mai tanítás részeként a tanítványok csodás halászatot éltek át, miután Jézus utasítást adott nekik, hogy a hajó jobb oldalára vessék ki a hálójukat. Eleinte nem ismerték fel a parton álló Urunkat. Aztán János – „az a tanítvány, akit Jézus szeretett” – rájött, hogy az ott álló idegen a feltámadott Úr, és meggyőződését Péternek is kinyilvánította. János 21:3–6

Péter, aki cselekvő ember volt, és kétségkívül még mindig a szívében szenvedett azért, mert korábban tagadta Krisztust, a tengerbe vetette magát, és partra úszott, de nyilvánvalóan félénk volt, amikor

partot ért. Nem ment közvetlenül Jézus hoz, hanem várt, és segített a halakkal teli hálót a partra húzni. Amikor a csónak partra ért, és mindent biztonságosan rögzítettek, észrevették, hogy az idegennek parázsló szénje és halai vannak, és meghívta a fáradt embereket, hogy „jöjjenek, és egyenek” vele. János 21:7–12

A három hasonló kérdés közül az elsőben a kulcsversünk azt rögzíti, hogy Jézus megkérdezte Pétertől, szereti-e őt jobban, mint a halászatot. Jézus ezután másodszor is így szólt hozzá: „Simon, János fia, szeretsz-e engem?” Ő így felelt: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek.” Jézus így szólt: „Gondoskodj a juhaimról!” Harmadszor is így szólt hozzá: „Simon, János fia, szeretsz-e engem?” Péter megsértődött, mert Jézus harmadszor is megkérdezte tőle: „Szeretsz-e engem?” Erre így felelt: „Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy szeretlek téged.” Jézus így szólt: „Legeltesd a juhaimat!” János 21:16,17

Amikor Péterre gondolunk, eszünkbe jut, hogy ő azt mondta: még ha mindenki el is hagyja Jézust, ő soha nem tenne ilyet. Milyen mélyen kellett ez a szívet megsebezni, amikor meghallotta a kakas kukorékolását, ahogyan a Mester megjósolta, hiszen háromszor is tagadta Urát, és átkok hagyták el a száját (Máté 26:69–75). Ez egy mélyreható tanulság saját emberi gyengeségeinkről és arról, hogy irgalmat kell tanúsítanunk egymás iránt. Úgy tűnik, hogy a Galileai-tó partján történt megjelenés során Jézus a Péterrel folytatott beszélgetés során valójában megnyugtatta őt. Ezzel a Mester megmutatta, hogy bízik abban, hogy Péter a jövőben körültekintően fog cselekedni, és miután újra

felvették Urának méltó szolgájaként, élete végéig továbbra is mindent feláldoz az áldozati oltáron.

Ha ezt a kérdést teljes mértékben megértjük, az biztosan arra vezet minket, hogy szívünk a Mennyei Atyánkhoz hasonlóvá váljon. Nemcsak arra fogunk törekedni, hogy cselekedeteinkben igazságosak, jámborok és tiszták legyünk, hanem arra is, hogy irgalmasak legyünk mások iránt, mert ők is – akárcsak mi magunk – nehézségekkel küzdenek. Zsoltárok 136:1–26

Jézus találkozik Zakeussal

Kulcsvers: „Amikor Jézus odaért, felnézett, meglátta az embert, és így szólt: Zakeus, siess, gyere le! Ma vendéged leszek.”

Lukács 19:5

Kiválasztott bibliai szakasz:

Lukács 19:1–10

Zakeus egy gazdag vámszedő volt, aki Jerikó környékén élt. Zsidó lévén honfitársai megvetették, mert a vámszedőkről köztudott, hogy megcsalják az adófizetőket. A helyzetet még tovább rontotta, hogy a római kormánynak dolgozott. Amikor Jézus Jerikón haladt át útban Jeruzsálem felé, a beszámoló szerint Zakeus „láttni akarta, ki is az a Jézus, de mivel alacsony termetű volt, nem látott át a tömegen. Ezért előre futott, és felmászott egy szikomorfa tetejére, hogy láthassa őt, mivel Jézus arrafelé tartott.” Lukács 19:3,4

Kulcsversünk azt mutatja, hogy Jézus képes volt az emberek szívét olvasni. A zsidó szemlélők gőgje nyilvánvaló volt, hiszen megdöbbenek, amikor megtudták, hogy a Mester ennek az embernek a házában kíván vacsorázni, akit ők bűnösnek tartottak. Zakariás azonban örömmel fogadta Jézust. Lukács 19:6,7

Zakeus ezután kijelentette, hogy jóváteszi a károkat: vagyonának felét a szegényeknek adja, és négyszeres kártérítést fizet mindenkinek, akinek kárt okozott. (Lukács 19:8). A Mózes törvénye általában

nem írta elő, hogy az emberek négyszeres kártérítést fizessenek; általában a kár értéke plusz egyötöde volt a kötelező. (Mózes III. könyve 5:14–16; Mózes IV. könyve 5:5–7). Zakeus ennél jóval tovább ment. Jézus ezután kijelentette, hogy az üdvösség eljött Zakeus házába. Ez úgy tűnik, azt sugallja, hogy isteni szempontból visszanyerte Isten kegyelmét, mivel olyan jellemről tett tanúbizonyságot, amely alkalmas Isten szolgálatára. Lukács 19:9

Krisztus elkötelezett követőiként a fenti elbeszélésből olyan tanulságokat meríthetünk, amelyeket saját életutunkon is hasznosíthatunk. Ezeknek érzékenyebbé kell tennünk bennünket arra, hogy gondolatainkban, szavainkban és cselekedeteinkben nagyon közel maradjunk az Úrhoz. Az emberiség tökéletlen példányaként még Isten szellemtől született gyermekei is felismerik, hogy a bűn hatalmába kerülhetnek. Az ilyen cselekedetek lehetnek akaratlanok, vagy részben szándékosak, súlyos következményekkel járhatnak. Amikor bűncselekmények történnek, azokat be kell ismernünk, és bűnbánatot kell gyakorolnunk, ha vissza akarunk térni Isten teljes kegyelmébe. Az imádság és az, hogy elménket szent gondolatokkal töltjük meg, két hatékony eszköz lehet a bűn előfordulásának megelőzésére vagy csökkentésére életünkben.

Egy neves keresztény író a következőképpen fogalmazott ezzel a leckével kapcsolatban: „Párhuzamokat találhatunk ennek az eseménynek – amely a zsidó korszak végéhez és a testi Izraelhez tartozott – a jelen korszak végével és a szellemi Izraellel. Ma is találunk olyanokat, akik eltávolodtak

az Úr kegyelmi szövetségétől, ahogyan Zakeus is eltávolodott az Úr törvényi szövetségétől. Láthatjuk őket bizonyos mértékű bűnben élni, olyan üzleti tevékenységekben, amelyekről ők maguk is elismerik, hogy igazságtalanok és lelkiismeretükkel ellentétesek. Ezért nem szabad elmennünk mellettük az evangélium üzenetével, a nagy öröm hírével; hanem ha valaki közülük érdeklődést mutat a jelenkori igazság iránt, igyekeznünk kell segíteni őket, ahogyan Urunk és Fejünk segített Zakeusnak.”

Jézus és Zakeus történetében csodálatos példát látunk, amelyet követnünk kell, amikor másokkal, különösen a hit családjával, Krisztusban élő testvéreinkkel lépünk kapcsolatba.

Mária – a hűséges anya

Kulcsvers: „Mária pedig mindezeket megőrizte,
és szívében forgatta őket.”

Lukács 2:19

Kiválasztott bibliai szakaszok:

Lukács 1:26–56; 2:15–19; János 2:1–5; 19:25–27

A mai lecke Betlehemben kezdődik, ahol utazók tömege gyűlt össze, hogy bejegyeztessék magukat a Caesar Augustus által elrendelt népszámlálásra. A tömegben ott volt József, a názáreti ács, és menyasszonya, Mária, aki gyermeket várt. Hosszú utat tettek meg, hogy eleget tegyenek a római rendeletnek, poros utakon haladva és menedéket keresve a zsúfolt városban. Lukács 2:1-3

A közelben, Betlehemtől nem messze fekvő mezőkön pásztorokhoz látogatott el Isten angyala, aki bejelentette a Megváltó, Krisztus Úr születését. „És az angyal így szólt hozzájuk: Ne féljetek, mert íme, nagy örömű jó hírt hozok nektek, amely az egész népnek szól. Ma ugyanis született nektek Dávid városában egy Megváltó, aki Krisztus, az Úr.” Az angyal üzenetét Isten dicsőítésével éneklő mennyei sereg kísérte. Lukács 2:8–14

A beszámoló így folytatódik: „Amikor az angyalok elhagyták őket, és felmentek a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: Menjünk el Betlehembe, és nézzük meg azt, ami történt, és amiről az Úr beszélt nekünk.”

Így hát sietve elindultak, és megtalálták Máriát, Józsefet és a kisbabát, aki a jászolban feküdt. Amikor meglátták őt, elterjesztették a hírt arról, amit erről a gyermekről mondtak nekik, és mindazok, akik hallották, csodálkoztak azon, amit a pásztorok elmondtak nekik.” Lukács 2:15–18

Mária számára mindaz, ami történt, zavarba ejtő volt, és a mai kulcsversünk arra utal, hogy talán azon tűnődött, mi lesz ezeknek az eseményeknek a következménye. Bár egy angyal hónapokkal korábban bejelentette neki, hogy fiút fog szülni, akinek „Dávid trónja” lesz, Mária valószínűleg nem fogta fel teljes mértékben ezeknek az isteni terveknek a jelentőségét, amelyek fiát érintették.

Ráadásul Mária akkoriban nem láthatta előre, hogy Jézust körülbelül harminchárom évvel később keresztre feszítik, három nap múlva feltámad a halálból, majd egy olyan követői csoport élére áll, amely kétezer év alatt alakul ki – mindezt azzal a végső céllal, hogy kiirtsa a bűnt, a szenvedést és a halált az emberiség közül.

A Krisztus-osztály tagjává válásra irányuló folyamatos erőfeszítéseink részeként el kell kerülnünk, hogy alkalmazkodjunk ehhez a világhoz, és ügyelnünk kell arra, hogy ne engedjünk azoknak a testi élvezeteknek, amelyeket mások normálisnak tartanak. Éppen ezért olvashatjuk: „A fenti dolgokra irányítsátok a gondolataitokat, ne a földi dolgokra. Hiszen meghaltatok, és életetek Krisztussal együtt Istenben van elrejtve.” (Kolossé 3:2,3). Sok olyan tevékenység, amely nem bűnös, mégis kellemes a testnek. Ellentétben az Izráel népének adott bizonyos tilalmakkal, az Újszövetségben nem találunk sok „ne tegyétek” parancsot. Inkább, mint „

” keresztények, arra törekszünk, hogy szívünkben beteljesítsük a szeretet törvényének és az igazságosság törvényének „szellemét”. Róma 7:6

Bizonyára áldottak vagyunk, hogy megtapasztalhatjuk ennek a szövegnek a valóságát: ” Szeretteim, most Isten fiai vagyunk, és még nem látszik, mik leszünk; de tudjuk, hogy amikor ő megjelenik, olyanok leszünk, mint ő; mert látni fogjuk őt, amilyen valójában van.” 1 János 3:2

Isten képmása

***„Isten az embert a saját képmására teremtette,
Isten képmására teremtette őt; férfinak és
nőnek teremtette őket.”***

1Mózes 1:27

A filozófusok azt mondják nekünk, hogy az ember, ahogyan ma létezik, sokkal ragyogóbb és fejlettebb, mint valaha is volt a történelem során. Állításuk szerint az evolúció juttatott el minket idáig. Az a vélekedés, miszerint minden generáció sokkal okosabb, mint az előző, abból fakad, hogy a tudósok számításaik alapján megállapították: az ember már millió évek óta létezik a Földön, és generációról generációra fejlődik. Mivel minden generáció fejlettebb lett, arra a következtetésre jutottak, hogy az ember mára nagyon magas szintre jutott. Helyese ez a filozófia?

Milyen öröm számunkra, hogy a világegyetem nagy Teremtője olyan információforrással látott el minket, amelyből megtudhatjuk, mi az igazság, és mi csupán filozófia. Meghívást intézett hozzánk, mondván: „Menjünk be az Úr házába!”, és ha belépünk a tudás házába, meg fogjuk találni Isten saját tanúságát az emberről. Zsoltárok 122:1

Ebből a forrásból, a Bibliából megtudjuk, hogy az ember „a földből való”, és hogy Isten a „föld porából” formálta meg. (1 Korinthus 15:47; Mózes 1. könyve 2:7). Azzal, hogy belé lehelt, vagyis belé öntötte az „élet leheletét”, ... az ember élő lélekke vált. Az ember teremtésének ebben a tömör leírásában

nincs még a legcsekélyebb utalás sem arra, hogy az egyik életforma a másikból fejlődött volna ki, vagy hogy egy kevésbé összetett faj egy összetettebb lényvé vált volna. Isten minden fajt különálló és megkülönböztethető életformaként teremtett, amint azt a Teremtés könyve első fejezetében olvashatjuk. A föld életfenntartásra való előkészítésének minden egyes lépése után, valamint a növények, halak, madarak és földi élőlények külön-külön történő teremtése után Isten kijelentette, hogy „jó volt”. Teremtés 1:10, 21, 25, 31

A Teremtés könyve 1:26,27-ben azt olvassuk, hogy „Isten így szólt: Teremtsünk embert a mi képmásunkra, a mi hasonlatosságunkra.” Észrevesszük Isten kijelentésében, hogy többes számú gondolatot sugall: „Uralkodjanak a tenger halain, az ég madarain, a jószágon, ... és minden földön kúszó állaton.” Ebből a kijelentésből nyilvánvaló, hogy amikor Isten saját képmására teremtette az embert, „férfinak és nőnek teremtette őket”, azt jelentette, hogy mind Ádám, mind Éva sokféle szempontból nagyon hasonlít majd hozzá.

A „kép” és a „hasonlóság” szavak a héber nyelvben hasonlóságot vagy mintát jelentenek. Az embert arra teremtették, hogy Isten mintaképe legyen. Hogyan volt a tökéletes ember, Ádám, Isten mintaképe? Bizonyára nem a testét tekintve. Teremtőnk egy messze felsőbbrendű lény – egy szellemi lény –, az ember pedig csupán egy földi, testi teremtmény. Teremtőnk azonban bizonyos tekintetben valóban az Ő képmásának tükröződéseként teremtette az embert. Ez a hasonlóság, vagyis a képmás részben az ember gondolkodási képességében, emlékezőképességében, az absztrakt és

egyértelmű gondolatok megértésében, az erkölcsi ítéletek meghozatalában, valamint az intellektuális és esztétikai tulajdonságok birtoklásában nyilvánult meg.

A tökéletes ember, Ádám, Istenhez hasonló lelkiismeretet kapott, amely lehetővé tette számára, hogy megkülönböztesse a jót a rossztól. Szabad akaratot kapott, hogy teljes mértékben gyakorolhassa választási képességeit. Ha nem így lenne, az emberiség csupán gép lenne, és cselekedeteinket más irányítaná. Ez azonban nem így van. Ha így lenne, nem lenne lehetőség a képességek és tehetségek gyakorlására, és nem lenne esély az egyéni jellemfejlődésre sem. Ez a választási szabadság természetesen lehet jó vagy rossz is, attól függően, hogyan használjuk fel.

Ádám a bűnt választotta

Ádám, az a dicsőséges, elsőként teremtetett emberi lény, mindenféle testi és szellemi áldással volt felruházva. Egész környezetét úgy alakították ki, hogy biztosítsa jólétét. A Teremtő nagyon egyértelműen utasította Ádámot, hogy ha engedelmeskedik Isten igaz törvényének, élni fog; ha viszont megszegi Isten igaz parancsát, meghal. (Mózes 1. könyve 2:15–17). A Teremtő utasításai nagyon egyszerűek voltak. Az, hogy Ádám méltó-e arra, hogy örökké éljen az édeni paradicsomban, saját szabad akaratán múlt. Sajnos engedetlensége miatt a bűn választására kényszerült. A tökéletességből való bukásának következtében az egész emberi nemzetség, amelyet Ádám és Éva nemzett, bűnben született, és öröklődés útján a halál büntetése alá került. Zsoltárok 51:5; Rómaiak 5:12

A bűn és a halál uralma folytatódott, és folytatódni fog, amíg Istennek az a szándéka, amiért ezt megengedte, beteljesedik, és eljön a végének ideje. Isten szeretetéből gondoskodott egy megváltóról, egy üdvözítőről, méghozzá saját szeretett Fiáról, Jézus Krisztusról, aki minden emberért „megízlelte a halált” (Zsidókhoz írt levél 2:9). Ez az intézkedés az ember megváltására az igazságos halálos ítélet alól az ingyenes kegyelem „ajándéka” volt. Róma 5:15-18

Első szüleink bűnbeesésének következtében, és az azóta eltelt hosszú évszázadok során azok a tulajdonságok, amelyek kezdettől fogva az embert Teremtője képmásaként jellemezték, az egész emberi családnak csupán viszonylag kis részében találhatók meg jelentősebb mértékben. Valóban, néhány nemes lélek igyekezett ápolni Isten fenséges jellemének ilyen kegyelmét; míg mások csupán az isteniség látszatát öltötték magukra. Ez a látszat kellemes külső viselkedést eredményezhet, de az a valódi jellemtisztaság, amellyel Isten első szüleinket teremtette, alig lehet igazán jelen a szívükben.

Mivel Isten nem tud együttműködni azokkal, akikben hiányoznak az igazi erények, szorgalmasan felkutatja az emberi család azon tagjait, akik lényük legmélyéből fakadóan irgalom és szeretet tulajdonságait mutatják. Őket részesítette előnyben az idők során, hogy tervének megvalósítását véghezvigye. Tekintsünk meg egy ilyen kiváltságos személyt, aki élete jelentős részében megmutatta ezeket a nemes tulajdonságokat. Ez Dávid fia, Salamon volt.

Tanulságok Salamon példájából

Salamon későbbi éveiben a szabad akaratának engedve áldozatul esett számos felesége követeléseinek, és ennek következtében nagyon elszomorította Istent. Fiatal korában azonban Isten nagy kegyében részesült. Úgy tűnik, Salamon apjától örökölte a figyelmességet, az uralkodási képességet és az Úr jóságának megbecsülését, amelyeket Dávid korábban Nátán, a szent próféta lábainál tanult meg.

Amikor Dávid megöregedett és túl gyenge lett az uralkodáshoz, fia, Salamon, mindössze húszévesen vállalta magára Izráel kormányzásának nehéz felelősségét. Jól megérthetjük azt az imát, amelyet Dávid kedves fia érdekében mondott. Akiknek fiaik vannak, azok könnyen megérthetik Dávid aggodalmát Salamon iránt. Ugyanezt az érzést tápláljuk mi is fiaink iránt: hogy kegyelmet találjanak Isten szemében, és hogy egyenesen járjanak vele.

Az 1 Krónikák 28:9–10-ben olvashatjuk a szavakat, amelyeket Dávid fiához intézett: „Te pedig, fiam, Salamon, ismerd el atyád Istenét, és szolgálj őt teljes szívvel és készséges lélekkel, mert az Úr minden szívet megvizsgál, és minden vágyat és gondolatot megért. Ha őt keresed, megtalálod; de ha elhagyod őt, örökre elutasít téged. Gondold át most, mert az Úr téged választott ki, hogy házat építs szentélyül. Légy erős, és végezd el a munkát!”

Az Úr Salamonot választotta ki a szentély felépítésére, ami Dávid egész életén át tartó álma volt. Isten hűséges prófétájának, Nátánnak a segítségével és tanácsával, valamint Isten kegyelmével Salamon gyorsan átvette apja szellemiségét a Templom építésével kapcsolatban.

Tudta, hogy Izráel jóléte azon múlik, hogy betartják-e Isten Törvényét, és imádják-e Jehovát.

Salamon bölcsességet kér

Salamon Isten iránti nagy szeretetéből ezer égőáldozatot mutatott be Gibeonban. Annyira szerette volna Istennek tetszeni, hogy ezt a hatalmas áldozatot készítette elő Teremtőjének. Miközben Gibeonban tartózkodott, az új, fiatal királynak volt egy álma, amelyben az Úr megjelent előtte. (1 Királyok 3:5). Isten így szólt Salamonhoz: „Kérj tőlem, amit csak akarsz, hogy megadjam neked”, és Salamon válasza gyönyörű volt – olyan, amely csak szerető szívből származhatott. Salamon így szólt: „Én csak egy kisgyermek vagyok: nem tudom, hogyan teljesítsem kötelességeimet. ... Adj szolgádnak értelmes szívet, hogy ítélkezhessek a te néped felett, hogy meg tudjam különböztetni a jót a rossztól; mert ki képes ítélkezni e te nagy néped felett?” 1 Királyok 3:7–9

Isten nagyra értékelte Salamon szívének őszinte kinyilatkoztatását. Csodálatos módon teljesítette kérését, és „bölcs és értelmes szívet” adott Salamonnak. A tökéletlen emberek között soha többé nem találtak olyat, aki olyan bölcsen tudott volna ítélkezni, mint Salamon (1 Királyok 3:10, 12). Önzetlen kérésének köszönhetően Isten azt is megígérte: „Olyasmit is adtam neked, amit nem kértél: gazdagságot és dicsőséget, hogy egész életedben ne legyen hozzád hasonló a királyok között. És ha az én utaimon jársz, megtartod rendeleteimet és parancsaimat, ahogyan atyád, Dávid is járt, akkor meghosszabbítom napjaidat.” 1 Királyok 3:13,14

Amikor Salamon felébredt álmából, örömmel vette tudomásul, hogy kérésével tetszett Istennek. Jeruzsálembe ment, és békességi áldozatokat és égőáldozatokat mutatott be a szövetségi ládája előtt (1 Királyok 3:15). Röviddel ezután az Úr utasításának megfelelően nekilátott Izráel templomának építésének nagy feladatához.

A templom építése

Emlékezzünk vissza arra, hogyan készítették elő, alakították ki és jelölték meg a helyüket a templomhoz szükséges összes követ és fát, és csak akkor vitték őket a helyszínre, amikor készen álltak. Minden rész tökéletesen illeszkedett, és mindegyik a következővel úgy illeszkedett össze, hogy nem hallatszott kalapács, fejsze vagy más vas szerszám hangja. (1 Királyok 6:7). Bár e hatalmas templom minden egyes részét különböző helyszíneken készítették elő, amikor a felépítésre kijelölt helyre szállították őket, semmit sem kellett megváltoztatni.

Micsoda tanulság ez a keresztény számára! Egy pillanatra sem gondolhatjuk, hogy gondtalanul elpazarolhatjuk az időnket, és hogy amikor életünk végéhez érünk, hirtelen, csodás módon alkalmasak leszünk a királyi templomban kijelölt helyünkre. Most van az előkészület ideje. Most kell formálódnunk, faragódnunk, csiszolódnunk és megjelölnünk magunkat arra a különleges helyre, amelyet az Úr szán számunkra a szellemi templomában.

Tisztában vagyunk azzal, hogy Salamon temploma egy nagyobb építményt szimbolizált. „Ti vagytok az élő Isten temploma” – mondta Pál (2 Korinthus 6:16). Most van itt az idő a formálásra és az Isten szellemi templomának előkészítésén való munkálkodásra. (1

Korinthus 3:9; Efézus 2:10; Filippi 1:6; 2:12,13). Amikor minden darab, vagyis minden tag, keresztény élete során készen áll – felkészülve ebben a „gonosz és romlott” világban –, akkor a szimbolikus mennyei Templomban a megfelelő helyükre kerülnek. Filippi 2:15

Salamon templomának felszenteléséhez nagy örömteli ünneplés társult. (1 Királyok 8:65,66). Nagy öröm lesz a mennyben és a földön, amikor Krisztus, Isten szellemi temploma, elkészül, összeáll, és amikor Isten dicsősége belép oda. Az egész föld részesülni fog e templom elkészültéből, és áldott lesz, éppúgy, ahogyan a természetes Izráel is elérte jólétének csúcspontját Salamon uralkodása alatt. Efézusbeliek 2:19–22; Jelenések könyve 3:12; 21:22–26

A mi korunk

Miután elbúcsúztunk a bölcs Salamon királytól életének ezen szakaszában, térjünk vissza a mai korunkra. Látjuk, hogy a Mennyei Atya meghívása továbbra is érvényes azok számára, akikben ő az ember eredeti, hozzá való hasonlóságának egy bizonyos mértékét felfedezi. Azok, akik rendelkeznek az Isten iránti szeretet és engedelmesség eredeti tulajdonságaival, még nagyobb hívásra és szolgálatra válaszolnak, mint Salamon vagy a múlt korok más nemes alakjai. Már az a tény is, hogy még mindig látunk olyanokat, akik életüket Istennek szentelik, hogy az Ő egyszülött Fiának nyomdokaiba lépjenek, bizonyíték számunkra arra, hogy ez a meghívás, valamint az ahhoz kapcsolódó csiszolás, faragás és formálás még mindig folyik. Tisztában vagyunk azzal, hogy ez valóban az a módszer, amellyel a Mennyei Atya által

régen előterjesztett üdvösségi terv megvalósul. Továbbá tudjuk, hogy minden azok javára működik együtt, akik Istent szeretik, akiket Ő a saját szándéka szerint elhívott: „Akiket előre ismert, azokat előre is elrendelte, hogy az Ő Fiának képmására legyenek alakítva, hogy Ő legyen a sok testvér között az elsőszülött.” Róma 8:28,29

Ez az ige arra világít rá, hogy egy előre kijelölt csoportnak – az egyháznak – Isten Fiának másolatainak, képmásainak kell lennie, aki maga is az Atya másolata és képmása. Keresztényekként egyikünk sem válhat ebben az életben olyan tökéletessé, amilyen Jézus volt, bármennyire is igyekezzünk, és bármennyire is sokáig próbálkozzunk. Ezt a megtiszteltetést saját döntésünk alapján sem vehetjük magunkra. Ha meghívást kaptunk arra, hogy Jézus nyomdokaiba lépjünk, ezt a megtiszteltetést Isten ajándékozta nekünk. 1 Thesszalóniki 2:12; Zsidókhöz írt levél 5:4

Ez rávilágít a kérdésre, mert amikor testvéreinkre tekintünk, és rájövünk, hogy ugyanazt a meghívást kapták, mint mi, ennek megfelelően fogjuk értékelni a velük való közösséget. Hálás szívvel fogadtuk az Atya meghívását – az Ő kegyes gondviselését, amely Jézus áldozatán keresztül lehetővé tette számunkra, hogy belépjünk ebbe a kapcsolatba. Így cselekedve, és felöltözve Megváltónk igazságosságának palástjába, hogy eltakarjuk hiányosságainkat, és Jézus váltságul elköltött áldozatának érdemei által Isten előtt elfogadhatóvá váljunk, örömmel szenteljük fel mindenünket annak érdekében, hogy elkezdjük azokat a dolgokat cselekedni, amelyek tetszenek Mennyei Atyánknak,

még ha ez számunkra nagy áldozatot is jelent. Ézsaiás 61:10; Rómaiak 12:1; Efézusbeliek 1:5–7

Mielőtt megtennénk ezt a fontos lépést, imádkozva át kell gondolnunk, mit jelent Jézus nyomdokaiba lépni, és az Ő másává válni. Szeretetünket a fenti dolgokra kell irányítanunk (Kolossé 3:2). Az új akaratnak, az új elmének ki kell fejlesztenie a Szentlélek gyümölcseit és kegyelmét. Ahhoz, hogy Jézus másává váljunk, mindig arra kell törekednünk, hogy ezeket a jellemvonásokat fejlesszük és megmutassuk. (Galaták 5:22,23; 2. Péter 1:5-7). Minden olyan érzelmet, amely Istennek tetszik és összhangban van az Úr Lelkével, törekednünk kell elérni, bár ez egy egész életen át tartó fejlődést igényel a Mennyei Atya formáló hatása alatt.

Nemcsak az Úr, az Igazság és a testvérek iránti szeretetet kell megnyilvánítanunk, hanem szeretetteljes, együttérző törődést is kell tanúsítanunk a világ iránt. Ahhoz, hogy az Úr Jézushoz hasonlóak legyünk, mély tisztelettel kell viseltetnünk a sóhajtozó teremtés iránt – sőt, még ellenségeink iránt is, azok iránt, akik gúnyosan bánnak velünk. Máté 22:37–39; János 13:34,35; Lukács 6:27,28

A szív engedelmissége

Példabeszédek könyve 4:23 így szól: „Őrizd meg szívedet minden gondossággal, mert abból származnak az élet forrásai.” Jézus nyomdokaiba lépő követői esetében az a jogunk, hogy Isten szellemi Templomának részesei legyünk, attól függ, hogyan alakítjuk ki most a szívünket. Ez a „kincs agyagedényekben” van nálunk, és a világ terhei, valamint a testünk gyengeségei megpróbálnak

eltéríteni minket a célunktól. (2 Korinthus 4:7). Ugyanakkor, akárcsak Ádám atyánk, Salamon király, sőt még Urunk, Jézus esetében is, nekünk is van szabad választásunk abban a kérdésben, hogy kinek engedelmeskedjünk szívünkkel. Nem kényszerítettek minket arra, hogy az Úrnak, az Igazságnak vagy a testvéreknek szolgáljunk. Ez a mi szabad választásunk. Ha tekintetünket Jézusra szegezzük, olyanokká válhatunk, mint ő. Az a vágyunk, hogy úgy járjunk, ahogyan Jézus járt, nemes cél. Célunk az, hogy betöltsük azt a helyet a Templomban, amelyre az Atya olyan kegyesen meghívott minket, és ezt csak úgy érhetjük el, ha az Ő szeretett Fiának képére alakulunk. Róma 8:29; 2 Korinthus 3:18

Talán elgondolkodtunk már azon, milyen élmény lesz – ha hűségesek maradunk –, amikor szellemi lényként feltámadunk, és megkapjuk azt a csodálatos kiváltságot, hogy hallhassuk a következő szavakat: „Jól van, jó és hű szolgám: hű voltál a kevésben, sokra foglak tenni téged; lépj be urad örömébe!” (Máté 25:21). A Szentírás bizonyos információkat nyújt nekünk ezzel kapcsolatban.

A fátylon túl

Pál apostol így mondja nekünk: „Ha [Jézus] halálának hasonlatosságában egyesültünk vele, akkor feltámadásának hasonlatosságában is egyesülünk vele.” (Róma 6:5). Mi az Úr „hasonlósága” feltámadása óta? A Zsidókhöz írt levél 1:3 azt mondja nekünk, hogy Jézus Isten „kifejezett képmása”, vagyis pontos mása! Azok, akik hűségesen követik Jézus áldozatának és szolgálatának nyomdokaiba, és akik „a jótevékenységekben való kitartó szorgalommal

dicsőséget, tisztességet és halhatatlanságot keresnek”, hasonlóvá válnak Urukhoz és Fejükhöz – mindannyian Isten isteni családjának tagjai lesznek. Rómaiak 2:7

Van még egy gondolat az „Isten képmása” kifejezéssel kapcsolatban. Igaz, hogy Urunk már az emberré válása előtti, anyagi állapotában, mint „Logosz”, az Atya képmásában volt. Még akkor is, amikor emberként jött a földre, Istenhez hasonló volt, mert jelleme mindig teljes összhangban volt Atyjáéval. Pál apostol azonban azt mondja nekünk, hogy Jézus most „leült a Magasságos Felség jobbára”, miután engedelmes volt a halálig, mégpedig a kereszthalálig. Emiatt Isten magasan megdicsőítette őt, és olyan nevet adott neki, amely minden név felett áll. Jézus most még teljesebb mértékben a láthatatlan Isten „kifejezett képmása”, osztozva az isteni természetben. Zsidókhoz írt levél 1:3; Filippi 2:8,9; Kolossé 1:15

Azt is olvassuk: „Íme, milyen szeretettel ajándékozott meg minket az Atya, hogy Isten fiainak nevezzünk: ezért nem ismer minket a világ, mert őt sem ismerte. Szeretteim, most Isten fiai vagyunk, és még nem látszik, mik leszünk; de tudjuk, hogy amikor Ő megjelenik [görögül: nyilvánvalóvá válik], olyanok leszünk, mint Ő; mert úgy fogjuk látni Őt, amilyen Ő valójában. És minden ember, akinek ez a reménye van benne, megtisztítja magát, ahogyan Ő is tiszta.” 1 János 3:1–3

Így látjuk, hogy Urunk, Jézus most Isten pontos képmásában és hasonlatosságában van, bár Mennyei Atyánk mindig is nagyobb volt és mindig is nagyobb lesz mindennél. (János 10:29; 14:28; 1 Korinthus 15:24-28). Jézus ezt a jutalmat hűséges

szolgálatára miatt kapta. Soha nem ingott meg abban, hogy alávesse magát Atyja akaratának, bármi áron is. Isten magasan megdicsőítette őt, és örömmel teszi ugyanezt az egyház – Jézus menyasszonya, az ő teste – „elhívott, kiválasztott és hűséges” tagjaival is. (Jelenések könyve 17:14; 19:7,8; 21:2; 1 Korinthus 12:12,27). Ők az Úr Jézus hasonlatosságában fognak feltámadni. Ez egy csodálatos ígéret, amelyet megörökölhettek és meg is fogunk örökölni, ha engedelmesek és hűségesek vagyunk, akár a halálig is! (Jelenések könyve 2:10). Pál így fogalmazott: „Levetkőztétek a régi embert cselekedeteivel együtt, és felöltöztétek az új embert, aki a tudásban megújul annak képmására, aki őt teremtette.” „Ahogyan a földi [Ádám] képét viseltük, úgy fogjuk viselni a mennyei [Isten hasonlatosságát] is.” Kolossé 3:9,10; 1 Korinthus 15:49